

Ով իմ ամսիկ՝ թխուկ ամսիկ՝ ուր քո զնացք արծուօրէն,
 Պարձիր ամսիկ զարձիր շուտով իմ Հայրենին զրախտալայր,
 Օհս ընդ քեզ տար իմ աշխարհ՝ մեծատան պէս զիս տանջէ կայծ,
 Կամ փութացիր իմ ծնողաց, երկնակարկառ պերճ՝ Մասեաց,
 Պատմէ նոցա միշտ զարէ զար՝ իմ արկածքը խեղդամահ :

ՊՅՂՈՍ Յ. ՄԱՐԻԱՏԵԱՆՅ

Բաղրուանդցի.

Ի վ :

ԳԱՃԱՃ ԵՒ ՍԱՊԱՏՈՂՆ.

Զի համբերեց վերջապէս

Եւ ըսկաւ ծաղրել այսպէս.

«Բարե պարոն, ուր կերթաս,

Միթէ զու քեզ չի զրթաս.

Առնակդ առած ծանրը սապատ,

Ար զարնուիս պատէ պատ.

Բեռըդ զիր վար.

Բիչ հանդիստ առ :—

— Սապատս է պարապ,

Մի հոգար ո՞վ տէր.

Սապատողն ի չափ

Եաց անտարբեր.

Տեսայ ըզ քեզ խղճացի,

Որ չըլայ թէ մարդ կամ ձի՝

Հոս անհամար ոտից տակ

Ատէն ըզքեզ տաս տափակ.

Ուստի արի սապատիս միջ՝ մըտիր տէր,

Որով կրնաս քալիլ անփորձ է՝ անտարբեր :»

Ով որ կարծէ զնքն անթերի

Նա իր անձին է գերի,

Ենպիսին միշտ աչքին գերան կը թողու.

Ելլոց շեղք թըւի նմա ահարկու :

Գաճաճ մի կար խիստ կարծուկ,

Գունտ և գրոր զերգ թըղուկ.

Գոռոզ կերպով վեղը տընկած,

Միշտ կքալէր սիքածեմ,

Եւ լայն ճակատն իր կնճռոտած,

Նայուածքն պաղ ու վրսեմ՝

Յօնից կամարք վեր վեր ցցուած,

Իրմէ զատ մարդ չէր տեսներ,

Եմեն մէկը զատ զատ հըրէշ

Նորա աչացն երեւէր :

Ինքը թէպէտ այլոց մէջքէն հազիւ զար,

Բայց կրկարծէր զնք Գողթաթին հաւա-

սար :

Օր մի մինչդեռ սովորական

Աերպով կերթար ծանրաքայլ.

Սապատողն մի առաջն ելաւ.

— Որուն չըկար այլ և այլ

Գաճաճն անդ յանկարծ.

Ասնկ առաւ մընաց.

Սապատողնին վրայ կուշտ կուշտ կընայէր,

Բանի կերթար սըրտէն ծէծաղ կը փըրթէր,

Լքուեց զաճաճն ամօթահար,

Թողուց իսկոյն հեռացաւ,

Եւ ջի անգամ էր որ նա իւր

Հատակին չափն իմացաւ :

ԱՌԱՔԵԼ ԱՆՏՕՆԵԱՆ ՆԱԼՊԱՆՏԵԱՆ.

Ի ՍԵՖԷՐՊՈԼ.